

Petrinella

Jeanine Lagendijk

Colofon

Titel: Petrinella

Jeanine Lagendijk © 2023

Verschenen: November 2023

Alle rechten voorbehouden

Uitgegeven door: Uitgeverij Schrijverspunt

<http://www.schrijverspunt.nl>

Code: 2023.10.05

ISBN/EAN: 978-94-6266-683-2

NUR: 301

BISAC: FIC002000

Thema: FBA

Behoudens de in of krachtens de Auteurswet van 1912 gestelde uitzonderingen mag niets uit deze uitgave worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Wat is een droom?

Proloog

12 mei 2022

Ik kon het niet geloven.

Waarschijnlijk had ik het niet goed gehoord. Mijn Italiaans was namelijk nog steeds niet perfect.

‘Jij! Jij! Ik schiet je door je kop!’ klonk het nog een keer. Nu was er geen twijfel mogelijk. Mijn Italiaans was gewoon beter dan ik zelf dacht.

Het vreselijke dreigement had luid uit de tandeloze mond van onze buurman geklonken, die niet alleen zonder gebit, maar ook zonder gehoorapparaten door het leven gaat. Gedurende de eerste maanden dat hij ons leven was binnengestapt, waren de geluiden die hij voortbracht slechts onheilspellende klanken voor me geweest, maar nu, na twee jaar noodgedwongen zijn snauwen en gebrul aangehoord te hebben, was ik aan zijn bijzondere articulatie gewend geraakt en kon ik de woorden en zinnen meestal wel ontcijferen. Jammer genoeg.

Guido moest het ook hebben verstaan. Ik vermoedde dat het de schok was, waardoor hij ineens zweeg. Bezorgd streek ik een pluk haar uit mijn gezicht en duwde voorzichtig, zo onopvallend mogelijk, een van de ijzeren luikjes van ons slaapkamerraam wat verder open. Mijn blik gleed naar het gezicht van Riccardo, de buurman. De ingevallen mond vormde een grimmige streep onder een grote, romeinse neus. Hij raakte bijna de kin, die fier vooruit stak. Veel te fier op dit moment, vond ik.

Zijn grijze, halflange haren lagen verwilderd om zijn magere gezicht, dat deels verscholen ging achter een grijze baard.

‘Wat zei je daar?’ klonk de stem van mijn Guido, diep en ijsig. Als ik hem niet kende, zou ik bang van hem zijn. Riccardo was echter niet bang.

‘Ik schiet je door je kop, bespaar ik je gelijk je lijden!’ schreeuwde die nogmaals. Ik zag de speekselspetters bijna in Guido’s gezicht belanden.

Met een woest gebaar duwde ik het andere luikje open. Een harde knal weerklonk toen het ijzer tegen de dikke buitenmuur aansloeg. Het had helaas niet het gewenste effect. Met een bonzend hart constateerde ik dat de mannen als twee kemphanen tegenover elkaar stonden, op het gras tussen ons huis en onze schuur in. Guido’s kin, die in formaat zwaar onderdoet voor die van Riccardo, stak zowaar bijna even indrukwekkend naar voren en hun hoofden bevonden zich veel te dicht bij elkaar naar mijn zin. Dit ging niet goed.

‘Ach Guido! Hij weet niet beter. Hij kan het beste maar teruggaan naar Milaan!’ riep ik vanuit mijn raam op de eerste verdieping van ons oude huis. Maar geen van beiden leek me te horen. Hooguit bewoog Guido’s hoofd even een fractie in de richting vanwaar mijn stem had geklonken.

‘Ik ben een oude man. Het interesseert me niks als ik de laatste jaren van mijn leven in een gevangenis moet doorbrengen!’ galmde de harde, diepe stem van Riccardo door de binnenplaats. En waarschijnlijk door heel het dorpje.

Mamma mia, dit ging helemaal niet goed.

Ongeveer een kwartier geleden was ik wakker geworden van de stem van onze buurman. Op zich niks bijzonders. Aan onze rust was twee jaar geleden abrupt een einde gekomen, toen Riccardo op een dag, na negen jaar van afwezigheid, uit het niets verschenen was.

Werden we in de voorgaande jaren nog gewekt door liefelijk gezang van vogels, wat gemoedelijk schapengeblaat in de verte of het gepruttel van de dieselmotors van oude tractors, die het smalle straatje achter onze schuur maar net konden passeren; sinds die tijd werden we standaard rond een uur of vijf `s morgens opgeschrikt door

Riccardo's gemopper, eeuwige eenzinsliedjes, door geschuif van meubels of door zijn huiveringwekkende, satanische brullen. Vaak werden die geuit tegen nietsvermoedende insecten die per ongeluk zijn huis waren binnengevlogen. Ik vermoedde dat de beestjes van schrik de opening van de deur of het raam nooit meer bereikten, maar dat ze van schrik prompt dood neerstortten. Ik bedoel maar: ook mijn hart miste regelmatig een slag als een van zijn kreten door onze dikke muur heendrong of ineens achter me klonk, wanneer ik naar buiten stapte.

Inmiddels kon ik de brullen en brommen niet alleen ontcijferen, maar was ik er helaas ook aan gewend geraakt. Alleen zijn duivelse blafgeluid, alias hyenalach, kon mijn hart nog doen overslaan.

Eerlijk gezegd dacht ik dat ik nog droomde, toen ik zijn stem hoorde. Het was namelijk wel eens eerder gebeurd dat zijn stem mijn geheime droomwereld binnensloop, om zich daar te vervormen met de andere dimensie die zich daar afspeelde. Ik was altijd erg blij wanneer ik dan wakker werd. Nachtmerries zijn vreselijk.

Die eerste minuten, zwevend tussen slapen en waken, zo'n schemertoestand waarin je je half bewust bent dat je droomt, voelde ik me uiterst tevreden. Behaaglijk onder de dunne, gebreide deken en het linnen laken, draaide ik me nog eens om, glimlachend om het feit dat de buurman weer eens ruzie met iemand leek te hebben. Zolang het maar niet met ons was, maakte het mij niet uit. Pas na een paar minuten drong de stem van Guido geleidelijk aan steeds helderder mijn bewustzijn binnen. Met een ruk duwde ik plotsklaps de deken weg. De volgende seconde zat ik rechtop en voor ik het wist stond ik bij ons linker slaapkamerraam.

Het was weer zover. Ruzie met de buurman, nadat het een jaar lang zo goed was gegaan.

Toen we acht jaar geleden het huis kochten, was er geen sprake geweest van burens. Het huis dat zich aan onze linkerkant bevond, was al meer dan vijfentwintig jaar onbewoond en het huis aan de rechterzijde behoorde aan iemand toe die in Milaan woonde. Hij zou onderfd zijn door zijn moeder. Geen burens dus. Perfetto! En perfect was het, tot hij dus ineens uit het niets was verschenen.

Als verpleegkundige, werkzaam in de geriatrie, had ik die eerste dagen na zijn verschijning best iets van sympathie voor hem gevoeld, ook al was hij verre van vriendelijk en was ik gechoqueerd door het feit dat we ineens onze privacy kwijt waren.

Riccardo moest namelijk altijd langs ons huis lopen om zijn huis te bereiken, dat tegen het onze rustte. En vice versa. De eerste achtenveertig uur heb ik oprecht geprobeerd om vrienden, of in ieder geval goede burens, met hem te worden, voor de paar dagen dat hij er zou zijn. Maar wat ik hem ook aanbood: koekjes, abrikozen van onze boom, lavendel uit de tuin, hij moest er niets van weten. En van een praatje al helemaal niet.

Riccardo beschouwde ons als grote indringers en wij dachten na een paar dagen precies hetzelfde over hem. Het beetje empathie dat ik in het begin had gevoeld, brokkelde in rap tempo af, toen hij op barse toon begon te klagen over mijn prachtige druivenplant. Als klein sprietje had ik die voor ons huis geplant en na zeven jaar was er eindelijk een mooi bladerdak gevormd over een, door ons in elkaar geknutselde, overkapping, die aan de gevel van ons huis hing.

's Ochtends nuttigden we daar, onder de druiventrossen, onze ontbijtjes. Heerlijk genietend in de koele schaduw. Mijn compassie verdween compleet, om plaats te maken voor mij totaal onbekende gevoelens van woede, grenzend aan haat, toen hij op een ochtend koelbloedig onze druif afzaagde.

Er was een fikse ruzie van een kwartier aan vooraf gegaan, beginnend vanaf het moment dat onze *vicino*, de buurman, naar buiten was gestormd op het moment dat Guido de voordeur dichttrok. De kinderen en ik zaten om vijf uur 's morgens in een bepakte auto op hem te wachten. We zouden namelijk met zijn allen op een korte vakantie gaan.

In dat kwartier hadden we wanhopig geprobeerd om Riccardo te overtuigen van het feit dat een kale druivenplant echt geen schaduw geeft in de winter, maar alles was tevergeefs; hij had mijn druif gehaat vanaf het moment dat hij zijn blik op haar had laten rusten en na dagenlang venijnig naar haar geloerd te hebben, had hij dus zijn missie volbracht: mijn druif was bruut geamputeerd van haar onderstel. Vermoord in koele bloede.

En of dat nog niet vreselijk genoeg was; het bleek dat zijn aanwezigheid geen kort bezoek was, zoals we gehoopt hadden. Nee, hij was naar ons dorpje en zijn huis gekomen om er te sterven.

‘Te sterven! Ik vreesde dat het met zijn achtenzestig jaar nog heel lang kon gaan duren voordat hij dat stadium bereikt zou hebben, ook al was hij zwaar nicotineverslaafd en lagen er dagelijks nieuwe, lege wijnflessen in een hoekje in zijn tuin.

Het mag duidelijk zijn dat we niet echt een leuke zomervakantie hebben gehad dat jaar. Na zijn afschuwelijke actie duurde het toch wel een maand of wat voordat mijn grimmige gevoelens weer wat waren verzacht. Het laatste jaar waren ze echter bijna weer op het niveau van zijn aankomst beland. Tot nu toe dan.

Verontrust bekeek ik het tafereel dat zich onder me afspeelde. Wat een kabaal produceerden ze. Van Riccardo was ik het gewend, maar niet van mijn lief. Die had ik alleen tijdens de druivenruzie zo tekeer horen gaan. Qua volume deed hij niet veel onder voor Riccardo. Gelukkig was de inhoud van zijn woorden wel anders: waar onze buurman de scheldwoorden zoals gebruikelijk staccato als kanonschoten afvuurde, bleef Guido’s woordenkeus beschaafd.

‘Hé, Riccardo! Ga terug naar Milaan jij!’ hoorde ik mezelf nogmaals roepen. Schreeuwen was een beter woord. Ik leek zowaar een echte Italiaanse, realiseerde ik me in een flits met een vaag gevoel van trots.

Ondertussen hing ik wel heel ver voorovergebogen uit het raampje. Snel sloeg ik een hand op mijn décolleté om mijn nachthemdje tegen mijn huid aan te drukken, om zo het zicht op mijn borsten te ontnemen. Niet dat ik werkelijk dacht dat iemand interesse in mijn boezem zou kunnen hebben op dat moment. Hooguit Patrizio of Francesco zouden meer aandacht voor een vrouw kunnen tonen dan voor een fikse ruzie.

Patrizio, onze tachtigjarige buurman die aan het weggetje onder ons woont, omdat hij een ongeneeslijke voorliefde voor vrouwen heeft en Francesco, omdat die stevast zelf de hoofdrol in dagelijkse ruzies heeft, zodat hij ze niet meer hoort. Snel inspecteerde ik ons hofje: geen Patrizio te zien. Daarna gleed mijn blik vlug over de muur die in het verlengde van Riccardo’s huis ligt en zijn tuintje van

Francesco's bezit scheidt: ook Francesco was gelukkig in geen velden of wegen te bekennen.

Mijn geschreeuw had echter nog steeds geen enkel effect gehad. Het was vast over de hoofden van de twee heengevlogen, zo door het overkapte dakterras van onze schuur heen, om daarna boven het huis van Patrizio langs het dal in te verdwijnen. Ik leek Maria wel.¹ Alleen haar decibels en typische stemgeluid ontbraken me nog of ook ik bezat haar gave. Het was precies waar Guido me al jaren voor waarschuwde: wie teveel tijd in Moralba doorbracht, werd net als zijn bewoners. Op dat moment kon ik daar weinig tegenin brengen. We waren er beiden inderdaad het levende bewijs van.

Het deerde me echter niks en nogmaals schreeuwde ik op mijn allerhardst de woorden, hierbij zelfs nog wat verder uit het raam hangend. Nog even en ik zou eruit vallen, zo tussen de twee mannen in. Misschien dat ik dan eindelijk hun aandacht zou hebben.

Het geschreeuw onder me ging onverstoort door. Ik verstond er maar gedeeltes van. Mijn hersenen werkten koortsachtig om een manier te vinden om de twee te stoppen. De afschuwelijke woorden van Riccardo galmden in mijn hoofd.

Riccardo wilde mijn lieve, leuke, rustige, soms wat saaie, maar vooral grappige en intelligente Guido doodschieten!

Niet dat Guido op dit moment zo lief en grappig was. Ook vond ik hem ineens niet zo leuk meer, want ik hoorde hoe hij nu op een rustigere toon tegen Riccardo sprak. Waar was zijn heldhaftige woede nu plotseling gebleven? Hij ging toch niet het onderspit delven en Riccardo als winnaar uit de strijd tevoorschijn laten komen?

Onze buurman beschikte nog volledig over de strijdlustige vibes. Hij ging vreselijk tekeer, hij hijgde er zelfs van. Eigenlijk hijgde hij wel heel erg diep en vlug. Straks kreeg hij nog een hartaanval van al die adrenaline. Even flitste er een sprankje hoop door me heen. Dat zou de ideale oplossing zijn: een hartstilstand. Een serene, Riccardo-loze binnenplaats verscheen al even voor mijn ogen en ik voelde zowaar bijna het begin van een glimlach op mijn gezicht verschijnen, tot ik bedacht dat het maar beter was dat Riccardo's overlijden niet zou

¹ Eenzame sok

plaatsvinden in het heetst van de strijd. Een strijd waarbij mijn Guido betrokken was. Italië is immers een land van slepende rechtszaken en het bezit meer advocaten dan enig ander land in Europa.

Ik zag Guido al voor me, gekleed in een hansop in de gevangenis. Zelf zou ik dan ieder weekend als een soort weduwe op bezoek komen; behangen met een grote tas met eten, kadootjes van de kinderen (of kleinkinderen), shampoo en ontsnappingsgereedschap als een vijl of schroevendraaier in mijn rok verstopt. Of misschien bevond ik me er zelf ook wel. Gescheiden van mijn lief, ver weggestopt in de vrouwen vleugel.

Een schuldgevoel over mijn kleine geluuksmomentje van eerder onderbrak mijn gedachtegang. Ik voelde hoe de strijd tussen mijn ego's me kortdurend een onaangenaam gevoel gaf, maar klaarblijkelijk overwon er een, want ik voelde hoe de boosheid weer de overhand nam. Deze man wilde mijn Guido vermoorden! Hij had het zojuist drie keer geschreeuwd. En niet ik, maar heel Moralba had het waarschijnlijk gehoord.

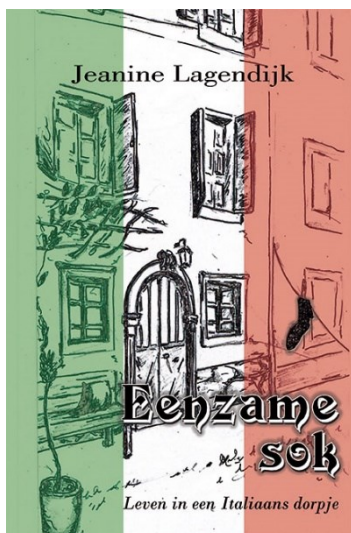
Maar toch; waar was mijn normale, gemoedelijke aard gebleven? Ik leek wel een ander persoon. Met mijn ongekamde, woeste, grijze haren zou ik zo de gemene heks uit een van de sprookjes van Grimm kunnen zijn, constateerde ik lichtelijk geschokt. Ik zou tot een medepersonage van Riccardo en Margiolina verworden, die ik al eerder een plaatsje in dat boek had toebedeeld.² Maar er was geen tijd voor introspectie. Het leven van Guido stond op het spel.

Die was ondertussen in de keuken verdwenen, zag ik. Wat deed hij nu toch? Met mijn linkerhand hield ik me stevig vast aan het oude, dunne raamkozijn en boog ik me nóg iets verder naar voren. Mijn neus raakte bijna de verweerde, gele muur van de voorgevel onder het raam. Ik voelde de warmte van de buitenmuur door mijn dunne nachthemdje heen op mijn buik stralen. Jarenlange yogaoefeningen hadden me een goed evenwicht gegeven en een vrij soepel lichaam. Dat kwam me nu goed van pas.

Net als Guido was ook Riccardo nu verdwenen, zag ik, toen ik mijn hoofd iets optilde. Die was niet zijn keuken, maar zijn schuurtje binnengelopen. Een vreemd geluid klonk daar vandaan.

² Vergeten onderbroek

Ook verschenen bij Schrijverspunt van dezelfde auteur

Eenzame sok

ISBN/EAN: 978-94-6266-491-3

Paperback: € 16,95

Als moeder van drie nog thuis wonende kinderen, een baan als verpleegkundige en eigenaresse van een kleine webshop, is mijn leven in Nederland al aardig gevuld. Tel daar een liefde in Italië en een oud huis in de Italiaanse heuvels bij op en het wordt een (soms erg) druk bestaan.

Wanneer in Italië onverwacht een buurman met zeer bijzonder gedrag uit het niets verschijnt, is mijn innerlijke rust ver te zoeken. Het moment dat hij pal voor mijn neus mijn geliefde druivenplant afzaagt, is het begin van een psychologische strijd tussen mijn normale tolerantie en onbekende nieuwe gevoelens.

Omringd door de andere markante bewoners van het vergeten gehuchtje waar de tijd lijkt te hebben stil gestaan wordt het een bewogen en bijzondere zomer.

Ook verschenen bij Schrijverspunt van dezelfde auteur

Vergeten onderbroek

ISBN/EAN: 978-94-6266-603-0

Paperback: € 18,00

Wie denkt dat het leven in een slaperig dorpje in de Italiaanse heuvels saai is, heeft het helemaal mis!

Een liefde en een huis in de Italiaanse heuvels.

Wat een sprookje leek te zijn, veranderde al snel in een kleine nachtmerrie. Na zeven gelukzalige jaren als enige bewoners van een hofje, verscheen uit het niets een norse buurman met wel heel onaangenaam gedrag.

Na een turbulente zomer streek er nóg een nieuwe bewoner in het gehuchtje neer, die de gemoederen in ons eens zo serene dorpje verder deed oplaaien.

Omringd door de andere markante bewoners van het gehuchtje leek het soms of we in de setting van een Italiaanse plattelandsfilm waren beland. Met één verschil: het is geen film, maar ons leven.

Vergeten onderbroek is het vervolg op Eenzame sok.